

שפת אמת ספר במדבר - פרשת בהעלותך - שנת [תרמ"ג]

בשם מו"ז ז"ל בפסוק ו מבן המשים כו' ישב מצבא העבודה כו'. אבל חזר הוא לנעילת שררים. ודקדק מה זה הלשון נעילת שררים ולא פתיחת שררים. ופירש דכתיב מה יפו פעםיך בנעלים. פעםיך הוא התעוורנות התלהבות לבות בנ"י. מלשון פעמן זהב. בנעלים הוא שזה התלהבות צריך שמריה ומגעול שלא יתרפס בו פסולה. ושבח הזקנים הוא בזה שיש להם ישוב הדעת שלא להתפסת התלהבות יותר מdead. וזהו נעילת שררים עכ"ד ז"ל דפח"ת. ולהוסיף ביאור העניין דכתיב והחיות רצוא ושוב הוא ב' בח' הנ"ל. لكن כתיב ישוב מצבא העבודה. וכן הלשון חזר לנעילת שררים שצריכין בימי הזקנה לחזור ולתקון עבדות ימים הראשונים לברם מכל פסולה. ופסוק הנ"ל פעםיך בנעלים הוא לכללות ישראל שהקטנים מתבטלים להגדולים. ובמעשה הנערים הוא פעםיך התלהבות ותשוכה בח' רצוא. בנעלים הם הזקנים בח' ושוב. ומתאפסין כל מיני עבדות של בני ישראל בשמים. ונגמר מقولם סדר עבדה הנכונה פעםיך בנעלים. ז"ש ושרת את אחיו כו' לשמור משמרת. כי הזקנים נותנים כחム לציבור לסייע להנערים שלא יתערב פסולה בעבודתם. ועפ"ז יש לפרש המדרש פרשת וארא חביכים הזקנים אם זקנים הם חביבין הם. ואם נערים נטפל להם ילדות. ויש לפרש עפ"י הנ"ל כי הזקנים האמתיים הם אותן שבימי ילדותן תיקנו בח' עבדות התלהבות כראוי. ובימי הזקנה מברין עבדותם הראשונה. וזה פעםיך בנעלים. וחביבין הם כמ"ש מה יפו. ואם נערים הם פי' אף הזקנים שמתחלין עתה לקבל עבדות ה' בימי זקנתם וחסר להם כה התלהבות עכ"ז. הם מוסיפים כה להילדים וזה נטפל להם ילדות כמ"ש ושרת את אחיו כנ"ל:

שפת אמת ספר במדבר - פרשת בהעלותך - שנת [תרל"ז]

בעניין זכירת מרימים. אשר עשה ה' אלקייך למרים כו' בצתכם מצרים. מה שיוכות ליציאת מצרים. אכן ביאור העניין כי נבחרו בנ"י ביצ"מ להיות עם נחלה מיויחדין לשמו ית' ועיקר כהן של ישראל בפה. כי הנה האדם כולל מדצח"מ ובគולם יש תערובות טוב ורע כנזודע. אכן בח' הדיבור שהוא שבאדם דכתיב ויה בופיעו כו' וייה כו' לנפש ח' לרוח מלאיל. והבל זה נותן לשמרית הגוף אשר יש בו התערובות. וכן צריכין לשמר הפה ביתר לאשר מצד עצמותו אין בו רק טוב. ז"ש נוצר לשונך מרע לאשר אין בו רע בעצם. וכן מ"ש ז"ל לא מצאתו גוף טוב משתייקה שע"י שמירת הבל הנ"ל נתחזק צד הטוב שבאדם כנ"ל:

שפת אמת ספר במדבר - פרשת בהעלותך - שנת [תרל"ח]

במדרשי אספה לי שבעים איש הה"ד הבונה בשמים מעולתו וAGOותו על ארץ יסדה כו. דכתיב לא אוכל אני בלבד כו' וכי אמר כן מרע"ה כדי להקל תורה עצמו ח"ו. אבל העניין הוא שמרע"ה ה' הנהגתו באחדות גמור וכמ"ש ויהי בישורון מלך דקאי על משה בהתאוסף כל. וכשהי חטא בישראל נפרד האחדות ולכן נמשכו אחר הנהגתו מרע"ה כי נפלו ממדריגה זו. ולכן נאמר אספה לי שבעים איש. אף כי מרע"ה אמר רק לא אוכל בלבד ולמה הוצרך שבעים איש. אבל באמת נמסרו בנ"י עתה למדרגה אחרת והיא הנהגתו שבעים איש. דיש הנהגתו באחדות ממש. ויש הנהגתו על ידי קיבוץ הפרטים לעשوت מהם אחדות. וזה עניין שבעים איש שנעשה מהריבוי אחדות. لكن נאמר איש לשון יחיד. והוא עניין תורה שבע"פ שמרע"ה ה' עניין תורה שבכתב אחדות ממש. וע"ז נרמזו הבונה בשמים כל. שמרע"ה ה' איש אלקים והוריד תורה ממשים לארץ. וAGOותו על ארץ יסדה הוא תורה שבע"פ התחברות הפרטים לעשوت מהם אחדות כנ"ל. וזה שבעים איש כנ"ל. ועתה התחלו בנ"י להיות במדרגת בא הארץ שהוא עניין תורה שבע"פ כנ"ל: